

SEX=БАЛЯСЫ

ШЛЮБНЫЯ АФЕРЫ

На што гатовы чалавек дзеля афіцыйнага афармлення адносін з супрацьлеглым полам? У кожнага сваё стаўленне і памкненні ў гэтым пытанні. («Аб'ява: «Пазнаёмлюся з закончаным мязротнікам з мэтай павышэння самаацэнкі».) Нехта гатовы доўга чакаць станюўчага адказу сваёй абранніцы. («Калі мне надакучыць добра жыць, я ажанюся і буду цярапець, як усе нармальныя людзі».) Хтосьці імкнецца стаць лепшым у вачах патэнцыйнага партнёра. («Каханне робіць чалавека чысцейшым. Ва ўсялякім выпадку, прымушае мыцца, галіцца і мяняць шкарпэткі...») Для некага вельмі важна зрабіць прапанову рукі і сэрца некай запамінальна, крэатыўна. («Забяўляе, калі фарбаваная бландзінка з сіліконавымі груднымі імплантатмі, ботаксам у вуснах, ліпасакацыяй «пятай кропкі», пластыкай твару, з нарошчаным вейкамі і пазногцямі марыць пра сапраўднае каханне».) Канешне, не ўсе бываюць шчырыя ў пагоні за дасягненнем мэты, у некага могуць праявіцца і не самыя лепшыя якасці. («Прыгледзела сабе мужа... Падкажыце, куды падзець яго жонку?»)

Але цынізм 29-гадовай англічанкі Тоні Стэндэн проста ўражае! Каб сабраць грошы на вяселле, яна паведаміла сябрам і нават дала інтэрв'ю мясцовай газеце, што ў яе... невылечная хвароба і ёсць апошняе жаданне... («На першым спатканні я выражу нашы імёны на дрэве. Гэта самы рамантычны спосаб паведаміць табе, што ў мяне з сабой нож».) Натуральна, тым самым жаданнем было выйсці замуж, пакуль яна ў стане хадзіць, і каб яе да алтара павёў бацька, які, дарэчы, насамрэч быў хворы на рак і памёр незадоўга да вяселля... Сябры былі гэтак уражаны заявай Тоні, што сабралі ёй 8,5 тысячы фунтаў стэрлінгаў. І дзяўчына, нягледзячы на смерць блізкага чалавека, нічога не стала адмяняць... («Каця была настолькі гарачая дзяўчына, што «нагрэла» Анатоля на 50 тысяч».) Як казалі госці, на ўрачыстасці маці і брат маладой былі ў прыгнечаным стане, а вось сама нявеста весялілася напоўніцу... («Жаноцкасць — гэта ўменне жанчыны хаваць свайго ўнутранага дэсантніка».) Пасля новаспечаная жонка разам з 52-гадовым мужам паехалі ў атэль, а на наступны дзень ірванулі на мядзювы месяц у Турцыю. («Жаночая логіка — гэта траўма для мужчынскай псіхікі».)

Вы думаеце, на гэтым усё скончылася? Калі ў пачатку года Тоні казалі, што жыць ёй засталася два месяцы, дык пазней зноў пачала збіраць грошы, каб «пазмагацца» з «хваробай» і — пападарожнічаць. Так яна з мужам наведла Германію, Чэхію, Аўстрыю, Венгрыю і Італію... («— Уяўляеш, біелага даказалі, што тараканы могуць жыць і без галавы! — Могуць. Але ў галаве ім утульней».) Калі дзяўчына расказала сябрам, што паспела перахварэць і на каранавірус, тыя нарэшце пачалі падазраваць яе ў падмане і ў выніку выкрылі аферысту і паведамілі пра гэта ў паліцыю. («— Наш дзядуля пяць разоў перапісваў завяшчанне. — Сам вінаваты. Не трэба было з настаўніцай мовы жаніцца».) Тоні прад'явілі абвінавачанне ў махлярстве і ёй пагражае рэальны турэмны тэрмін. А вось пра тое, ці ведаў яе абраннік пра ўсё гэта падман, гісторыя маўчыць. («Паводле статыстыкі, самая папулярная мужчынская эсэмэска — «Я цябе таксама».)

Трэба сказаць, што падобныя гісторыі — не такая ўжо і рэдкасць. Напрыклад, мужчына з кітайскай правінцыі Гуйчжоў «ажаніўся» з актрысай, каб атрымаць ад гасцей грошы на бізнес. «Жаніх» проста зладзіў... фэйкавае вяселле. («— Ён падманам схіліў мяне да сексу. — Якім чынам? — Скажаў, што мне спадабаецца».) Будучы прадпрыемальнік «арандаваў» на некалькі дзён актрысу, якая павінна была выканаць ролю нявесты перад яго сваякамі і сябрамі. «Жонка напакат» абышлася яму прыкладна ў 500 долараў. («Распусная інтэлігентная жанчына нашмат больш прыемная, чым проста інтэлігентная, і цікавейшая, чым проста распусная».) «Вясельная цырымонія» прынесла арганізатару 8,5 тысячы долараў, з якіх, дарэчы, ён так нічога і не заплаціў актрысе. («У рэстаране сядзіць пара. Павячэралі. Дзяўчына падзвігае афіцыянта і пачынае даставаць грошы, каб разлічыцца. Хлопец кажа ёй: «Любая, я сам з ім разлічыся, давай сюды грошы».) Апошняя звярнулася да юрыстаў, але ўсё роўна нічога не атрымалася: яна не заключыла дагавор з аферыстам. («Дзяўчаты, калі марыце аб прынцы на белым кані, вы разумееце, што вам давядзецца карміць не толькі прынца, але і яго жывёліну?»)

А вось у наступнай гісторыі жорстка «развялі» ўжо мужчыну. Інданезіец Джозеф больш за год перапісваўся з «дзяўчынай» з Тайваня. Яны дзямліліся фатаграфіямі, марылі, і мужчына быў у захапленні ад сяброўкі. Яго засмучаў толькі адзін момант — яна ўпарта адмаўлялася паказваць твар, маўляў, веравызнанне не дазваляе. («— Чаму вы на мяне як на дурніцу гледзіце? — Я стараюся быць шчыры».) Хлопец працягваў адносіны і дасылаў «дзяўчыне» грошы. Аднойчы тая напісала, што бацькі знайшлі ёй іншага жаніха. Джозеф тут жа прапанаваў стаць яго жонкай і адправіў ёй сродкі для ўцэкаў. Падчас цырымоніі нявеста хавала твар за шчыльным вэлюмам. А пасля мужчына зазірнуў пад яго і абамлеў. На яго глядзела... старая «кракадзіліха». Хутка новаспечаны муж развёўся, а паважная дама вярнулася ў Тайвань. («Дзіўна, але з вяселлем і разводам віншуюць адны і тыя ж людзі і аднолькава шчыра».) Яна прызналася, што дасылала жаніху здымкі мадэлі.

Вось як яно часам бывае... («Ажаніцца зусім не цяжка, цяжка быць жанатым».)

Кастусь ХАЦЕЛАЎ-ЗМАГЕЛАЎ.

«Людзі думваюць, што ў маім жыцці не бывае суму...»

(Заканчэнне. Пачатак на 1-й стар. «ЧЗ».)

— **А як ты выбіраеш кампазіцыі для сябе?**

— Зараз стала актыўна супрацоўнічаць з замежнікамі аўтарамі, асабліва ўкраінскімі. Кожны дзень на маю пошту прыходзіць шмат дэмак, аранжыровак і «сырых» нарыхтовак. Але з песняй, як з чалавекам, ты адчуваеш, тваё гэта ці не. Галоўнае — працуць музыку ўсім сэрцам. Напрыклад, з песняй «Цюльпаны» адбыўся імгненны канект з першых нот. Я адразу палюбіла яе і сказала, што вельмі хачу выканаць гэтую кампазіцыю. А бываюць выпадкі, калі зрастаешся з песняй толькі ў працэсе работы. Ты бярэш сыры матэрыял, змяняеш тэкст, мелодыю, а потым пішаш новую аранжыроўку. У выніку песня можа атрымацца абсалютна іншай і адрознівацца ад першапачатковай дэмкі, але часцей за ўсё аўтарам вельмі падабаецца фінальны варыянт.

Я сама пішу вершы, але неяк не даходзіла да мелодый. А вось за час самаізаляцыі, калі менш хадзіла на работу і была з сям'ёй у вёсцы, пачала ствараць песні сама. Яны зусім не падобныя на мае папярэднія кампазіцыі. Вельмі хочацца набрацца смеласці іх выпусціць, таму што сваё паказваць заўсёды страшна.

— **Хто цябе натхняе ў музыцы?**

— Куміраў у мяне няма. Ёсць артысты, якія падабаюцца. І калі яны да нас прыежджаюць, то я спрабую ўсімі спосабамі ўзяць у іх інтэрв'ю ці проста паразмаўляць з імі за кулісамі. Адна з такіх апошніх сустрэч была з Цінай Караль. М'яне вельмі натхняе яе харызма, голас, паводзіны на сцэне і стаўленне да жыцця. Я была на яе канцэртах, дзе кожны раз чула жывы гук і выдатны вакал.

«Мне хочацца рухацца няхай маленькімі, але важнымі крокамі ў музыцы. Ёсць ідэя сабраць стадыён «Дынама» на сольным канцэрце».

— **Пагаворым пра кліп «Побач з табой». Як узнікла ідэя, чаму абрала менавіта такую гісторыю?**

— Для мяне гэта эксперымент ва ўсіх планах. Па выхадзе яна атрымалася не такой, якой я бачыла яе першапачаткова, але водгукі паказалі, што песня адразу ўсім спадабалася. Ведаеце, я раней не рабіла кампазіцыі ў такім стылі, які зараз папулярны, асабліва сярод хлопцаў. Тут чуюцца нейкі дысананс глыбокай лірыкі і рухомага біта.

Адразу зразумела, што хачу кліп-гісторыю, але мне не хацелася рабіць нешта банальнае. Не буду спойлерыць, раскажу агульную ідэю кліпа. Мы хацелі паказаць, што сапраўднае каханне — без межаў, і што з чалавекам трэба быць побач як у шчаслівыя, так і ў складаныя моманты.

Я атрымала вельмі шмат водгукі. У кліпа больш за 200 тысяч праглядаў, і для мяне гэта ўласны рэкорд. Падабаецца, што людзі каментуюць і прыгадваюць свае гісторыі. Была ідэя зрабіць нарэзку кадраў, якія ідуць у самым пачатку, каб проста перадаць атмасферу кахання, але чагосьці не хопала, і тады рэжысёр кліпа Васіль Ліхтаровіч прапанаваў такую кульмінацыю. Калі ён пра яе раскажаў, у мяне адразу беглі мурашкі па целе.

— **Хацела б сябе паспрабаваць у нейкай новай сферы?**

— Зусім не хачу ў кіно, таму што я хто заўгодна, але толькі не актрыса. Вось што люблю, дык гэта танцаваць. У дзяцінстве ведала: калі не стану спявачкай, мне будзе чым заняцца. Я нават зайздросціла танцорам, бо ім можна есці марожанае, а музыкантам нельга, каб зберагчы свой голас. У больш дарослым узросце хадзіла на сальсу, таксама прафесійна займалася танцамі жывата.

— **Якія планы на будучыню як у спявачкі?**

— Мне хочацца рухацца няхай маленькімі, але важнымі крокамі ў музыцы. Ёсць ідэя сабраць стадыён «Дынама» на сольным канцэрце.

Хачу паказаць сябе і сваю творчасць у іншых краінах, трошчакі часцей з'яўляцца на замежных пляцоўках.

— **Якую парадку дала б маладым чытачам?**

— Мне падаецца, што кожны дзень трэба выкарыстоўваць, як шанец стаць крышачку лепшым. Трэба нешта браць з кожнага дня, бо няма нічога выпадковага. У нас ёсць магчымасць ствараць, займацца тым, што нам падабаецца, абдымаць блізкіх людзей і рабіць нешта для сябе. Шануйце і па-сапраўднаму любіце сваё жыццё, толькі тады ўсё ў вас атрымаецца.

У мяне часта пытаюцца, чаму я заўсёды на пазітыве. Людзі думваюць, што ў маім жыцці не бывае сумных момантаў, але яны ёсць. Толькі навошта іншым бачыць Анжаліку Пушнову ў такім стане? Часам мы не можам змяніць абставіны, але можам змяніць стаўленне да іх. Добрае ёсць заўсёды.

— **Калі б у цябе была магчымасць вярнуцца ў дзяцінства і сустрэцца з сабой маленькай, што б ты сказала або параіла той дзяўчыны? І ці спраўдзіліся ўсе яе мары?**

— Я сказала б сабе: ты ідзеш правільнай дарогай. Будзь смялейшай і аддавай больш любові блізкім, таму што часам ты растрачваешся і забываеш, што гэтыя людзі дапамаглі табе стаць лепшай.

Яшчэ параіла б ніколі не спыняцца. Аднойчы тата ў патрэбны час даў мне вельмі добрую парадку: калі ў якой-небудзь са сфер усё дрэнна, не давай гэтаму разбурыць другую частку цябе. Проста ў мяне быў момант, калі нічога не хацелася рабіць, была абсалютная апатыя да ўсяго. І тады ж нарадзілася песня True Love да «Еўрабачання», была мая заяўка і ўдзел у фінале. Прыгадваю гэты перыяд жыцця з цеплынёй, таму што фраза таты дапамагла мне падняцца і ісці далей.

Пакуль яшчэ рэалізавала не ўсе мары, але я ў працэсе. Большасць з іх увасобіліся ў рэальнасць, і гэта вялікае шчасце. Ёсць нават моманты, прыгадваючы якія, ганаруся сабой, а бывае, калі не вельмі. Але ўсё роўна мары спраўджваюцца, галоўнае — верыць і ісці да іх.

Рэвека АХРАМЕНКА,
студэнтка IV курса
факультэта журналістыкі БДУ.
Фота дадзена гераніяй.

ЧЫРВОНКА
Чырвоная змена

РЭГІСТРАЦЫЙНАЕ ПАСВЕДЧАННЕ № 12
ад 19 лютага 2009 года выдана
Міністэрствам інфармацыі Рэспублікі Беларусь.
Заснавальнікі газеты —
рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда»,
грамадскае аб'яднанне «Беларускі рэспубліканскі саюз моладзі».
Дырэктар — галоўны рэдактар
КАРЛЮКЕВІЧ Аляксандр Мікалаевіч.

Адказны за выпуск: рэдактар аддзела
Надзея НІКАЛАЕВА, рэдактар аддзела Сяргей РАСОЛЬКА.
Выдавец — рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда».
Адрас рэдакцыі: 220013, г. Мінск, вул. Б. Хмяльніцкага, 10А.

Кантактныя тэлефоны: 292 44 12, 311 17 41.
e-mail: info@vziazda.by

Газета адрукавана ў Рэспубліканскім унітарным прадпрыемстве
«Выдавецтва «Беларускі Дом друку».
ЛД №02330/0494179 ад 03.04.2009.
220013, г. Мінск, прасп. Незалежнасці, 79/1.
Тыраж 14.804.
Нумар падпісаны ў 19.30 13.01.2021 г.